De driejarige opleiding tot huisarts: bevraging van stagecoördinatoren over de seminaries tijdens het nieuwe eerste jaar

Haio: POPLEU Melissa , KUL
Promotor: GOEDHUYS Jo , KUL
Praktijkopleider: Delmulle Marie-Anne , WUYTS Johan

Context: Sinds het academiejaar 2012-2013 werd de opleiding geneeskunde hervormd en verkort van zeven naar zes jaar. Dit had ook zijn gevolgen voor de vervolgopleiding huisartsgeneeskunde, dewelke nu drie in plaats van twee jaar duurt en ook inhoudelijk werd herzien. Evaluatie van de huidige huisartsenopleiding is van cruciaal belang om de kwaliteit van het onderwijs te garanderen. Met dit onderzoek wordt de kwaliteit van de hervormde MaNaMa-opleiding beschreven, zoals beoordeeld door de stagecoördinatoren.

Onderzoeksvraag: (1) Hoe beoordelen de stagecoördinatoren het eerste jaar (seminaries en kennis van de huisartsen in opleiding) van de nieuwe driejarige huisartsenopleiding? (2) Zijn er opmerkelijke gelijkenissen of verschillen in de visie van de stagecoördinatoren en de huisartsen in opleiding omtrent de vernieuwde huisartsenopleiding?

Methode: Er werd een online enquête opgesteld en verstuurd naar de stagecoördinatoren die studenten uit het eerste jaar van het nieuwe curriculum in hun seminariegroep begeleidden tijdens het academiejaar 2018-2019.

Resultaten: (1) De socio-demografische gegevens reveleren dat nieuw opgeleide stagecoördinatoren werden toebedeeld aan het nieuwe, driejarige curriculum. Als we kijken naar de opleidingsclusters, dan komt ‘communicatie’ het meest aan bod tijdens de seminaries volgens de stagecoördinatoren. Het minst komen de cluster ‘praktische vaardigheden’ en de sub-thema’s ‘transgenderproblematiek’, ‘taping’ en ‘kleine heelkunde’ aan bod. Volgens de stagecoördinatoren hebben hun huisartsen in opleiding het minste kennis over de cluster ‘somatisch onvoldoende verklaarde lichamelijke klachten’ en de sub-thema’s ‘delier’, ‘transgenderproblematiek’ en ‘taping’. De cluster ‘korte episodische zorg’ en sub-thema’s ‘Ideas-Concerns-Expectations-methode’ en ‘bloedafnames’ zijn het best gekend. (2) Stagecoördinatoren en huisartsen in opleiding geven op de meeste onderwerpen ongeveer dezelfde score op vlak van de frequentie dat thema’s aan bod komen tijdens de seminaries. Enkel voor de clusters ‘psychische klachten’ en ‘praktische vaardigheden’ vinden stagecoördinatoren dat ze deze onderwerpen vaker aan bod brengen dan dat de huisartsen in opleiding dit vinden. Wanneer we kijken naar de verschillen in beheersing van deze thema’s door studenten (volgens de stagecoördinatoren) en hoe frequent een thema aan bod komt volgens de noden van de studenten, dan merken we op dat enkel de cluster ‘somatisch onvoldoende verklaarde klachten’ en ‘communicatie’ voldoende aan bod komen. ‘Praktische vaardigheden’ is de cluster die volgens beide partijen in de toekomst meer aan bod moet komen.

Conclusie: Algemeen besluiten we dat stagecoördinatoren een breed aanbod aan thema’s aan bod brengen tijdens hun seminaries. Over het algemeen zijn ze redelijk tevreden over de kennis van hun studenten over deze onderwerpen. Wanneer we onze resultaten samenleggen met deze van de bevraging van de huisartsen in opleiding, dan kunnen we concluderen dat volgende thema’s meer aan bod mogen komen tijdens de nieuwe huisartsenopleiding: ‘ouderen en complexe problematiek’, ‘psychische klachten’, ‘palliatieve en terminale zorg’, ‘praktische vaardigheden’,

‘neurologie’, ‘nefrologie’, ‘kindermishandeling’, ‘het psychosociale aspect bij de zorg voor het kind’, ‘grensoverschrijdend gedrag’ en ‘transgenderproblematiek’.